

[Axel Kristensen.]

ret og uret, men at der er så mange ting, der kræver en undersøgelse. Nå, men overlægen møder altså op, flytter den narkoselæge væk, der har fungeret, og ændrer blodtrykket mod dr. Bisgaards ønske. Det beklager dr. Bisgaard sig over. Han har brugt en vending som: „Hvad fanden kommer han for? Ham er der ingen der har haft bud efter.“ Det er det eneste, man har at klage over. Samtidig siger dr. Bisgaard i sit svar, at han var træt; det var en vanskelig operation, og han kunne ikke engang gøre indsigelse imod, at man forhøjede dette blodtryk, som det ville være farligt for patienten at man forhøjede, for hvis han ville stoppe op for blot at gøre indsigelse, ville også det være farligt for patienten. Det er et lægespørgsmål, dette her. Hvem har ret, og hvem har uret? På forhånd går man ud fra, at det er dr. Bisgaard, der har uret; man har ikke indhentet erklæring fra andre, og lægerådet er ikke sagkyndigt på dette område, så dets udtalelse kan ikke have nogen virkning.

Der er dr. Papas erklæring at holde sig til og ikke nogen anden. Det, jeg her nævnte, var narkoselægens erklæring. Så kan vi tage radiologens erklæring — nu kan jeg ikke finde den i farten, men jeg kan den udenad — i den er der intet som helst reelt, kun almindelige bemærkninger om dårligt samarbejde og om nogle film, man er uenig om. Så er der en meget morsom bemærkning; han beklager sig over, at dr. Bisgaard ikke vil bruge de metoder, som han som radiolog synes er de bedste, og det er dog forfærdeligt, for han er den i Danmark bedst uddannede radiolog. Han er altså en meget stor mand; men da han blev ansat ved Odense amts og bys sygehus, var han ikke anerkendt som røntgenspecialist, og han blev ikke indstillet som nr. 1 blandt de kvalificerede. Da han over for sygehusbestyrelsen skal argumentere mod dr. Bisgaard, fortæller han imidlertid, at han er den i Danmark bedst uddannede radiolog. Han klager også over, at dr. Bisgaard til-

lader sig at indhente oplysninger om, hvad et røntgenanlæg vil koste. Dr. Bisgaard har vel tænkt sig muligheden af at stille forslag om, at man købte et sådant anlæg, og derfor har han først villet vide noget om det.

Det er den slags ting, denne sag er fyldt op med. Der er for mig ikke tvivl om, at denne sag bør undersøges. Jeg spurgte før den højtærede justitsminister, om et dokument, der er skrevet på dansk og underskrevet af en dame, der ifølge alle oplysninger ikke forstår dansk, kan have nogen retsvirkning, om man kan tillægge det nogen betydning.

På samme måde vil jeg gerne nu stille et spørgsmål til den højtærede indenrigsminister. Dr. Bisgaard har ustandselig sagt: „Jeg bliver ikke betjent, så det er forsvarligt; kan jeg dog i hvert fald ikke få lov til at få uddannet to sygeplejersker i narkose, således at jeg kan give mine patienter en rimelig behandling?“ Han har mange gange erkendt, at han såmænd nok har fejl — det har vi alle sammen — og at han kan være blevet ivrig og have forivret sig, men hver eneste gang har han føjet til: „Jeg får ikke den hjælp, jeg skal have, jeg har ikke forsvarlige vilkår at byde mine patienter.“ På baggrund af dette og på baggrund af dr. Bisgaards erklæringer om, at de, der mødte den dag, dr. Papa svigtede, ikke havde forstand på det, vil jeg gerne spørge den højtærede indenrigsminister, om sundhedsstyrelsen ikke har fundet anledning til at undersøge forholdene på dette sygehus. Det må dog være sundhedsstyrelsens pligt. Det må også være dens pligt at skride ind, hvis de tre nye læger fra december 1961 ikke af overlægen føres op på afdelingen, får den forevist og øves, således at de kan noget, når patienterne kommer.

Finder man sig virkelig i, at danske patienter behandles sådan? Trænger dette ikke til en undersøgelse? Jeg forstår ikke, at det høje ting ikke vil acceptere, at forholdene på en hospitalsafdeling, som ejes af den danske stat, der afholder alle udgifterne, og hvor flertallet af dem, der